

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν και πάλιν'στην γῆν τῶν ἱερθενῶνων.

Ἐν τῷ χίλιῳ κ' ἐνιακῶσά δεκαεῆν
κανένας δὲν γνωρίζει τί θά τρέξη

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας προῆξιμέ.
Συνδρομητὴ γὰρ κάθε χρόνο—δ' κ' τὸ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη—δέ κ' ι φράγμα και' σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσαλεπῆ
ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμῆν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἄπρην δεκαεῆν,
κ' ἄς δοῦμα τί θά φέξη.

Ποῦντος χίλια και τρακῶσα κ' ἑβδομηττα σὺν ὀκτώ,
'στην Πρεσβεία τῶν Βουλγάρων κάξο μπόμπας τραντακτό.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'

Ἄναστάσιος ἡμέρα,
ἢ πασῶν ὄραιότερα,
Ἄναστάσιος χαρά,
κ' ἂν μὴν ἔχωμα παρᾶ.

Πάσχα μέγα, μυστικόν,
Πάσχα φυγαγωγικόν.
Και νηστεύσαντες και μὴ
τρῶνε σήμερα φωμί.

Πάσχα, φιλῆ Περικλέτο,
καθὼς πάντοτε και' φέτο
μ' ἕνα πλῆθος τσουρεκιῶν.

Πάσχα, δούλων ἀλυτρώτων,
ποῦ προσμένουτε τὸν κρότον
τῶν δικῶν μας τσουφεκιῶν.

Πάσχα, ποῦ φωτοβολοῦν
Ἄναστάσιος κεριά,
και καμπάναις διαλαλοῦν
τῶν λαῶν τὴν λουθερίᾶ.

Πάσχα, Περικλέτο, νέον,
Πάσχα γενεᾶς γεναιῶν,
ποῦ μὲ χέρια σταυρωτὰ
κοσμοχალασιαῖς κυττᾶ.

Πάσχα, ποῦ τὸ πᾶν γεραίρει
αἰμοδῶρον ἀναστάσις,
Πάσχα, ποῦ σὲ κάνουν γέρο
τὰ πασχάλλα σου γὰ χάσις
και ποτὲ νὰ μὴν πασχάσις.

Πάσχα, Περικλή, μεγάλο,
ποῦ δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο,
παρὰ μόνον δυνατὸ
τῶν Ρωμηῶν χασμουρητό.

Πάσχα δίχως ἀφηνίσις,
Πάσχα, ποῦ κ' ἐγὼ γεραίρω

νυσταλέας Κυβερνήσεις,
και φωνάζω: Ξύσου, γέρο.

Πάσχα, που τόν νου σαλεύουν του παντός οι κλονισμοί,
κι από πάνω κι από κάτω κρότοι και βομβαρδισμοί.

Αναστάσεις ημέρα,
ή πασών ωραιότερα,
κι 'ς άλληλοφαγωθώμε
κι 'ς άλληλοσκοτωθώμε.

Τρύπα με να σὲ τρυπῶ,
κτύπα με να σὲ κτυπῶ,
δάγκανε να σὲ δαγκάνω,
ξέκανε να σὲ ξεκάνω.

Ποία πλάσις ζηλευτή!..
λαμπρυνθώμεν ἐν αὐτῇ
τῇ μεγάλῃ πανηγύρει
μὲ τὸν κόσμον τὸν φρενήρη.

Τοὺς ἀχθρούς του και τοὺς φίλους
ὁ καθὲς ἄς συγχωρῇ,
ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους
ἐν σιδήρῳ και πυρὶ.

Λεῦτε φάγωμεν κι ἔμεις
πλήρεις δόξης και τιμῆς
τὸ σφακτό, τὸ κοκορέτσι.

Ράνωμεν μὲ πασχάλιας
ἔσοις χάλασαν φωλιας
ἐπειδὴ τὸ θέλου ἐτσι.

Εἰς ἐγθροὺς προσκολληθώμεν,
και Βουλγάρους ἀσπασθώμεν,
ὅπου κόβονται γιὰ μᾶς.

Ἀγαπήσωμεν τὸ φέσι,
κι 'ς προσμένωμε να πέσοι
ἐτοιμος ὁ λουκουμάς.

Εἶναι μὲ μακαριότης, φιλατέ μου πακαρδέλα
μὲ τὰς γνώμας τὰς σοφάς,
ἄλλοι να σοὺ μαγειρεύουν και να σοὺ φωνάζουν: ἔλα
τὰ χαίρικα να φᾶς.

B

Π. —

Ἀπρίλης πάλι, Φασουλή,
τριγύρω μας ἀνθοβολαί,
και σὲ δασὼν πυκνάδες
ἀκούεις πατινάδες,
και τραγουδαί τὰ θόνι
πὸς κόσμος τὰ κορδόνι.

Ἀπρίλης γύρω χλοερὸς,
νέας ἀνοίξεις καιρός,
πουλιῶν γλυκύτατοι ρυθμοί
και τόσα τιτυβίσματα,
μὰ και θηρίων βρυχηθμοί
κι ἀνθρωπινὰ μουγγρισματα.

Πάσχα, που εἶφος κρέμεται
στὸν κόσμον τῆς ἀγάπης,
και θηριώδης βρέμεται
κάθε τῆς γῆς χασάτης.

Εὐκέλαθος ὁ Πᾶν λαλεῖ
κι ἀνθρώπων δόστυχα κορμιά
ψήνονται τώρα 'στὸ σουβλι
χωρὶς συνειδησι καμμιὰ.

Πάσχα μὲ μούτρο σὰν φλουρί,
περσοὺν φονιάδες τρομεροί
και πίσω σου κι ἔμπρός σου.

Πετσόκομμα μοναδικὸ
κι ἀλήθεια Χριστιανικὸ,
που κάνεις τὸν σταυρὸ σου.

Ὅλα σκουπιδια, ράκη,
και γίνεται κορᾶκι
και τὸ γλυκὸ τὰ θόνι.

Κι ἀκούεις ἀλλοιότικαις λαλιαῖς
πὼς κι ἡ δικαίς μας ἡ δουλειὰς
πυγαίνουνα κορδόνι.

Ἐνφ σφουρίζουν βόλια
κάτω 'στὰ περιβόλια
βαροῦνα τὰ βρολιά.

Τρέχει νερό 'στὶ αὐλάκι,
χορεύει τὸ Ραλλᾶκι
μ' ἔλδοχρυσά μαλλιά.

Μὰ μὲς 'στὴν εὐθυμία
κιττάζει τὰ Ταμειαί,
και τὸ παρακαλλᾶει πολλὸς συλλογισμὸς
κι ἔκεινος ὁ καινούριος Προῦπολογισμὸς.

Τὸν βλέπει και στενάζει,
κι ἔμπρός ἔμπρός φωνάζει
καράβια να ναυλώσωμε.

Κι ἂν ἔλθουν, πατριῶταί,
γερμάτα λίραις, τότε
παπούτσι να μπαλώσωμε.

Κανείς ἄς μὴ χαζεύῃ,
ἐμπρός και μουφλουζεύει,
παϊδιά, τὸ μαγαζί.

Φυτρώνουνε σπαρτά,
κι' ὁ Γούναρης σκιρτά
μὲ Μπέηδες μαζί.

Πάρτε τρανά πεσοῖσια
κι' ἄς πέφτουνε τὰ φέσια
ἴμπροστά μου σωρηδόν.

Τέτοια λαλεῖ και πάλι,
ἀλλ' ὅμως και τὸν Φάλλη
τὸν βλέπει ταυρηδόν.

Σεις, ἀοῖδοι σταυμίλοι,
ὕμνειτ' ἐν μύρτου κλάδοις
δρὸ πρῶτας αὐθενταίας.

Δὲν ἦσαν τέτοιοι φίλοι
Ὁρέστης και Πυλάδης,
Δάμων τε και Φιντίας.

Γεροντικά Κουβέρνα
μᾶς γαργαλοῦν τὴν φτέρνα,
και τὸ γαργάλισμά του
σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
μᾶς κάνει ζωηροὺς
μὲ σθένος φρονημάτων.

Τονίζει μία νέα κι' ὁ Στεφανῆς μαζούρκα
καθὸς ἀκείνην, ποὺχε' στὰ νειάτα του συνθῆ ὅτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὴν Βουλγάρα χορεύω και τὴν Γούρκα,
και στέλλω τοὺς ἐχθροὺς μας' στὸ διάβολο πεσοῖσι.

**Τῶν ξυλένων τὸ ζευγάρι
'στὸν Ἡρωθπουρογὸ τὸν Ἄρη.**

(Μὲ πασοχαλινὸ λουλοῦδι
και γαμάτοι πρασιναῖδα
πάν κι' οἱ δύο' στου Σκουλοῦδη,
και τοῦ κἀνου κατιναῖδα.)

Στέφανε καρβοκῆρη,
πρόβαλε' στὸ παραθῆρι,

και βεβαίως τρανά
μὲ τρουμπέταις, μὲ κουδούνα,
πῶς τὰ πέντε μιλιούνια
τάδωσες ἀληθινά.

Ἔλα κήρυξε μὲ τόνον,
Προεδρεία σεθαστή,
πῶς δὲν εἶναι θρόλος μόνον,
ἀλλὰ δωρεὰ σωστή.

Ξέρομε κι' ἔμεις οἱ δύο, ξέρει κι' ἕνας κι' ἄλλος μάγκας
πῶς' μπορεῖς νὰ δώσης πέντε γιὰ τοῦ κράτους τὰς ἀνάγ-
και παράξενο δὲν εἶναι νὰ τὰ χάρισες αὐτὰ [κας,
τώρα, ποὺ κανεῖς' στὸ κράτος, δὲν δαเนาῖς δρὸ λεφτά.

Σὺ, ποὺ Προεδρῶν Πρόεδρος' βγγήκας' στὰ τριφερίτσια,
κι' ὅλ' οἱ Μινίστροι σήμερα σὲ βλέπουνε κειχηνότες,
ἐσύ, ποὺ νέος ἕκανε μαζούρκακις γιὰ κορίτσια,
και τὴρ ἀκόμη, Στέφανε, δὲν παύεις γράφων νέτες.

Ἔβγα' στὸ παραθῆρι,
τρανὲ καρβοκῆρη,
ποὺ γέρος στέκεισαι γερὸς
'στὰ τόσα ἔαφνικά μας,
κι' ὕπερασπίσεις σεθναρῶς
τὰ κυριαρχικά μας.

Και' πές, Σκουλοῦδη, και σ' ἐμᾶς
ἀν' τάδωσες ἀληθεῖα,
κᾶν εἶναι μόνον Χαλιμάς
ὄραϊα παραμύθια.

Ἄπο πολλὴν συγκίνησιν καθένας μας ἐρρίγησε,
ὅταν ἐφώναξε φωνή
γιὰ τὸν τρανὸ τὸν Στεφανῆ
πῶς πέντ' ἑκατομύρια' στὸ κράτος ἐχορήγησε.

Τάδωσες ἢ δὲν τάδωσες;... εἰπέ μας τὴν ἀλήθεια,
νὰ λείφουνε τὰ σκόμματα,
νὰ φιωμοθῶν τὰ στόματα,
ποὺ λένε τέτοιαις δωρεαῖς πῶς εἶναι κολοκῆθα.

Πλὴν μ' ὄσ' ἂν τοαμπουνᾶ γιὰ σὲ
καθένας σκόπτης μῶμος,
ἐμεῖς τὰκοῦμε βερεσέ...
Ξέρομε, γέρο κολοσῶς,
πῶς εἶσαι γαλαντόμος.

Μῆσα' στὰ λόγια τὰ πολλὰ
γνωρίζομε πολλὸ καλὰ
κι' ἐμεῖς τὰ δρὸ κωθώνια.

Πῶς και βελάδες γιὰ χοροὺς
ἐδᾶνειζες κατὰ καιροὺς
σὲ παρασμένα χρόνια.

